

Ihor Kolomojckij (vlevo), který s dalším židovským oligarchou, Henadijem Boholjubovem financoval protivládní demonstranty.

Autor: Kevin MacDonald

Hlavní narativ západních médií ohledně Ukrajiny se odvíjí podél linie, že „ukrajinský lid“ se osvobodil od zlé a zkorumpované Janukovyčovy vlády. Úloha nacionalistů při svržení vlády i jejich účast v nové vládě je systematicky zlehčována, mj. ujištěními **židovských organizací** a židovských pisatelů do **NY Times**, že Putinova tvrzení o rodícím se fašismu a antisemitismu jsou jen cynickou propagandou a ospravedlněním ruské agrese.

Co se stalo se standardní židovskou/liberální hrůzou z bílých lidí s nepokrytými sympatiemi k nacionalismu, zvláště když hráli tak významnou roli jako při majdanské revoluci?

Ve snaze o vyváženost otiskly *LA Times* komentář konvenčního liberálního akademika Roberta Englishe, ředitele Školy mezinárodní vztahů z University of Southern California („**Ukraine’s threat from within: Neofascists are as much a menace to Ukraine as Putin’s actions in Crimea**“). Hlavní tezí jeho článku je oprávněnost obav etnických Rusů na Ukrajině z prominentní role ukrajinských nacionalistů v nové vládě.

„Označovat ruského prezidenta Putina za od reality odtrženého paranoika se stalo vcelku populárním. Jeho veřejnému odsouzení „neofašistických extrémistů“ v hnutí, které svrhlo starou ukrajinskou vládu a zaujalo pozice v té nové, bychom však měli věnovat pozornost. Posílení ukrajinských ultranacionalistů neohrožuje budoucnost země o nic méně než Putinovy manévry na Krymu. Jde o nechutné lidi s odpudivou ideologií.“

„Vezměme si např. stranu Svoboda, která drží v nové vládě pět důležitých křesel, včetně vicepremiérského, ministerstva obrany a vrchního státního zástupce. Svoboda vyzývá k odebrání autonomie krymských Rusů a zasazuje se o prosazení parlamentního hlasování o snížení role ruštiny; jde o zjevnou provokaci milionů ukrajinských etnických Rusů a zároveň nesmírně stupidní první krok nové vlády ve znesvářené zemi.“

Podobné iniciativy mají na svědomí neklid na Krymu z větší části než ruská propaganda...

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Svoboda, Pravý sektor a další ukrajinské krajně pravicové organizace... jsou skupiny, jejichž násilničtí mladí stoupcí otevřeně nosí svastikám podobné symboly, jejichž předáci otevřeně chválí některé aspekty nacismu a kteří uctívají válečného nacionalistického vůdce Stěpana Banderu, jehož síly se příležitostně spojovaly s Hitlerovými a zmasakrovaly tisíce Poláků a Židů.

Děsivější než revizionismus minulosti jsou ale u těchto stran plány do budoucna. Otevřeně podporují zákaz vyučování ruštiny na ukrajinských školách, občanství má podle nich být vázáno na složení zkoušek z ukrajinského jazyka a znalosti kultury, ukrajinské sirotky by nadále mohli adoptovat jen etničtí Ukrajinci a nově vydávané pasy by měly označovat etnicitu držitelů – ať už ukrajinskou, polskou, ruskou, židovskou či jinou.“

Znovu pocítujeme otrávenou pachutí významné části evropského nacionalismu, jak nám ji opakovaně připomíná **Tom Sunić**. Protiruská rétorika a opatření se jeví obzvláště nešťastnými ve světle přítomnosti neporovnatelně mocnější ruské armády v sousedství a ruské vlády s dobrým důvodem považovat výsledek Ukrajiny coby součásti NATO a EU za nepřijatelný. Jistě, ukrajínští nacionalisté ani náhodou nezapomínají na genocidní sovětskou minulost – a ani by neměli, i když Rusové by mohli namítat, že **etničtí Rusové netvořili** v raných, vražedných fázích sovětské vlády její většinu a že **vedle Ukrajinců byli Rusové hlavní skupinou obětí sovětské vlády**; navíc, jak **poznamenává** Andrew Joyce, **ukrajínští nacionalisté si jsou velmi dobře vědomí historického ekonomického židovského útlaku a účasti Židů na ukrajinské genocidě 30. let.**

Přesto by se racionální ukrajinský nacionalismus měl zasazovat spíše o etnické rozdělení než o utvrzení etnické nadvlády nad oblastmi jako Krym, které v současnosti obývají především etničtí Rusové; jistě by pak neměl usilovat o členství v EU, jejímž cílem je rozpuštění všech etnických identit.

Profesor English:

„Je skutečně tak složité pochopit šok Rusů nad flirtováním amerických představitelů (jako senátor John McCain nebo náměstkyně ministra zahraničí Viktoria Nulandová) s extremisty odsuzovanými početnými lidskoprávními skupinami jako antisemité, xenofobové a dokonce neonacisté? Že se fotili a dělili se o cukroví s opozičními vůdci, jejichž podřízení v tomtéž momentě rozdávali na Náměstí nezávislosti Protokoly sionských mudrců? V oněch nemnohých případech, kdy tyto otázky Američané vůbec uznají za hodné odpovědi, zpravidla je odbydou s rétorikou: „Jistě, nová vláda není dokonalá, ale umírnění brzy převážejí.““

Musíme předpokládat, že neokonzervativci jako McCain a **Nulandová** (a západní elity obecně) vnímají přítomnost ukrajinských nacionalistů jako řešitelný, ale přece jen problém – s ohledem na obecný odpor neokonzervativců k jakémukoliv nacionalismu (s výjimkou toho židovského v Izraeli). Samozřejmě si v tomto případě mohli ukousnout příliš velké sousto.

Israel Shamir události **popisuje** jako „hnědou revoluci“, při níž Ukrajinu „ovládla koalice ukrajinských ultranacionalistů a (z větší části židovských) oligarchů“, kteří si zajistili ohromný majetek plněním Ukrajiny: „Dlouhé roky zemi ožebračovali oligarchové, vyvádějící zisky do západních bank, až ji přivedli na okraj propasti.“

Zidovský oligarcha Henadij Boholjubov. Třetí nejbohatší oligarcha na Ukrajině, ovládající společně s lhorem Kolomojským největší ukrajinskou banku Privatbank. Oba oligarchové financovali protivládní demonstranty a tzv. dobrovolnické prapory.

Koalice nacionalistů a vykořisťovatelských, z většiny židovských oligarchů je přinejmenším křehká. Profesor English se mýlí, když píše, jakoby nacionalisté dosáhli svých cílů a nezmiňuje velice mocné proti nim stojící antagonisty. Více než sto let se uplatňovala hlavní síla židovské moci a bohatství v diaspoře proti místním většinovým nacionalismům (viz **zde, passim**) - z čehož pramení i hlasitá židovská podpora EU a sil imigrace a nahrazování bělochů v USA i zbytku Západu.

V konečném důsledku nebude ani Ukrajina výjimkou. **Předpokládám, že židovští oligarchové a jejich západní spojenci udělají vše ve svých silách k marginalizaci nacionalistů a upevnění vazeb se Západem.** Tyto prozápadní síly představují skutečně mocnou kombinaci.

English popisuje následky pro etnické Rusy v postsovětských republikách:

„Obavy Rusů však nejsou neopodstatněné. Od pádu Sovětského svazu přišly miliony rusky mluvících a/nebo etnických Rusů o občanství v pobaltských zemích (kde mnozí z nich žili po generace), byly vyhnány ze zaměstnání a domovů ve střední Asii a zažily obzvláště nepokrytou diskriminaci v Gruzii (hlavní příčina války s Ruskem z roku 2008, na Západě však ignorovaná).“

Takový výsledek je samozřejmě neblahý pro vyhnané Rusy, na druhé straně rovnice však stojí vytvoření etnicky homogenních států a oblastí v částech bývalého Sovětského svazu a jinde v Evropě. Jak jsem napsal při jiné příležitosti:

„...během posledních asi 150 let směřuje trend v Evropě i jinde k vytváření etnicky podmíněných států - „**etnostátů**“. Tento vývoj neskončil ani s 2. světovou válkou. Po ní došlo v Evropě k nucenému odsunu velkého množství lidí - **především Němců** - za účelem vytvoření etnicky homogenních států. Po válce skutečně dosáhla etnická homogenizace Evropy nejvyššího bodu.“

(Profesor Jerry Z.) Muller píše:

„Následkem tohoto rozsáhlého procesu etnického odmíšení byl etnonacionalistický ideál v podstatě uskutečněn: *de facto* každý evropský národ měl svůj vlastní stát a každý stát obývali téměř výhradně lidé jediné etnické národnosti. Mezi výjimky z tohoto pravidla patřily za Studené války Československo, SSSR a Jugoslávie. Jejich pozdější osud však jen dokazuje nepolevující sílu etnonacionalismu.“

Jedná se o klíčový poznatek. Přestože nedávné rozšiřování impéria Evropské unie povzbudilo hlasatele „**post-národní**“ rétoriky, ve skutečnosti jej doprovázel pozoruhodný nárůst počtu etnostátů, odpadlých od **Jugoslávie** a bývalého SSSR – a to vůbec nemluvíme o česko-slovenském rozvodu. (**“The Utter Normality of Ethnonationalism—except for Whites**)

Na Ukrajině se před našima očima odehrává přesně tentýž proces rozpadu na etnicky homogenní státy, asistovaný ruskými vojáky a spuštěný agresivním vměšováním západních vlád a nevládních organizací. Skutečnost, že neokonzervativci a EU o něj nutně nestojí, může být díky Putinově ochotě užít ruské armády k ochraně legitimních ruských zájmů nepodstatná.

Z pohledu stoupence univerzálního etnonacionalismu jako jsem já, by nejlepším řešením bylo oddělení většinově ruských oblastí a Ukrajina ovládaná ukrajinskými nacionalisty. Kdyby se tento scénář naplnil, lze si jen domýšlet vztek neokonzervativců a jejich obvinění Obamovy administrativy a dalších západních vlád z appeasementu a zbabělosti.

Rozdělení Ukrajiny na ruskou a ukrajinskou část by však nebylo ničím bezprecedentním a příliš by se nelišilo od rozdělení Československa nebo Jugoslávie. Západní elity, odhodlané zasadit úder Rusku, však i nadále považují tuto možnost za zcela vyloučenou.

Coby řadový liberál doporučuje prof. English Spojeným státům rozhodně se vymezit proti nacionalismu:

„Neměli bychom uklidnit (legitimní ruské) obavy kategorickým odsudkem

**Největší židovské centrum na světě v Dněpropetrovsku. Celý projekt financoval prezident dněpropetrovské židovské komunity Gennady Bogolubov a prezident Sjednocené ukrajinské židovské obce Igor Kolomojskij.
(zdroj: **Židovský tiskový a informační servis**)**

etnonacionalistů a podporou menšinových práv jako pilíře stabilní ukrajinské demokracie, o níž usilujeme? Proč bychom s ohledem na naše pokrytectví – neporušujte smlouvy (kromě těch, zavazující NATO neusilovat o rozšíření na východ), nenapadejte země pod chatrnými záminkami (kromě Iráku) a nepodporujte separatistická menšinová hnutí (kromě Kosova) – nestáli o posílení americké důvěryhodnosti tím, že bychom se pro jednu zachovali v souladu s našimi principy? Evropský parlament v roce 2012 odsoudil rasismus, antisemitismus a xenofobii Svobody jako stojící v „rozporu se základními hodnotami a principy EU.“ Spojené státy by nyní neměly s podobným krokem váhat. Jde o správnou věc, která by navíc otevřela dveře ke kompromisu s Ruskem ohledně této nebezpečné krize. Mlčení vyše nesprávné signály extrémistům na obou stranách.“

English si zaslouží pochvalu za soupis západního pokrytectví. Skutečně – v čem by se měla podpora etnicky homogenního Krymu a východní Ukrajiny lišit od podpory etnicky homogenního Kosova?

Zůstaňme však v klidu. **Amerika ve skutečnosti nestojí o vítězství ukrajinských nacionalistů a pohne nebesy i zemí, aby je porazila, pokud se jim podaří získat rozhodující slovo ve vládě.** Prozatím se ale západní elity cítí pohodlně při propagaci fikce, že revoluce byla projevem snahy svobodmilovných Ukrajinců stát se součástí tohoto nejlepšího z možných světů: EU.

V posledku je však dlouhodobá západní kampaň destabilizace Ukrajiny podporou prozápadních elit nestoudným narušením legitimních ruských národních a etnických zájmů. Prezident Putin načrtl červenou linii, která se může velmi pravděpodobně objevit i na východě Ukrajiny – což znamená nebezpečí pro všechny. Západní elity však mohou klást vinu jen samy sobě.

Úvaha Kevina MacDonalda **The Unstable Alliance of Nationalists and “Mainly Jewish Oligarchs” in the Ukraine** vyšla na stránkách The Occidental Observer 13. března 2014.